

Μαριάννα Τζιαντζή

Μια εβραϊκή ιστορία μιλάει για μια μάνα με το παιδί της που βρίσκονται σ' ένα κλειστό βαρέλι καταμεσίς του μανιασμένου ωκεανού. Δεν έχει σημασία πώς βρέθηκαν εκεί, ας υποθέσουμε ότι το καράβι με το οποίο ταξίδευαν βούλιαξε και οι δυο τους σώθηκαν καθώς τρύπωσαν μες στο βαρέλι και στερέωσαν από μέσα το καπάκι. Το βαρέλι είναι μεγάλο, δεν βουλιάζει, υπάρχει χώρος για να ανασαίνουν. Ο άνεμος και το κύμα τους παρασέρνουν, τα τοιχώματα τραντάζονται, μάνα και γιος υποφέρουν μες στο σκοτάδι και το κρύο.

«Δεν αντέχω, μάνα», λέει το παιδί, «θα βγω».

«Πού θα πας, παιδάκι μου, έχει φουρτούνα έξω, θα πνιγείς. Εδώ είμαστε καλά».

«Δεν είμαστε καλά, μάνα. Θα σπρώξω το καπάκι, τουλάχιστον ν' αντικρίσω τον ουρανό, να δω τι χρώμα έχει η θάλασσα. Εδώ μέσα θα πεθάνουμε σαν τα ποντίκια, εδώ δεν ξεχωρίζουμε τη μέρα απ' τη νύχτα».

Το δίλημμα δεν ήταν «ελευθερία ή θάνατος» αλλά «ελευθερία **και** θάνατος» ή θάνατος μες στο σκοτάδι, μες στη σκλαβιά.

Ο καθένας μπορεί να γράψει το δικό του τέλος σ' αυτή την ιστορία. Δεν ξέρουμε τι διάλεξε τελικά το αγόρι, όμως ξέρουμε τι διάλεξαν τέσσερα αγόρια στη Γάζα, πριν από λίγες μέρες.

Αδέλφια και ξαδέλφια βγήκαν από το βαρέλι. Το έσκασαν από το σπίτι και πήγαν να παίξουν μπάλα στην ιδιόκτητη αμμουδερή παραλία ενός ξενοδοχείου.

Νωπή η μνήμη του βραζιλιάνικου Μουντιάλ, ίσως κάποιες, στιγμές του θέλησαν να ζωντανέψουν. Δίχως τη φαντασμαγορία των προβολέων, του ψηφιακού τηλεοπτικού θαύματος. Εκεί, στην ακροθαλασσιά, μέρα μεσημέρι, τα δολοφόνησαν οι Ισραηλινοί. Τα πυρά ήρθαν από τη θάλασσα. Τα τέσσερα αυτά αγόρια πέθαναν άδικα κι ελεύθερα. Και οι σοφοί Εβραίοι που αφηγούνται ιστορίες σαν κι αυτή με το βαρέλι δεν έχουν τίποτα να πουν.

Ένας Έλληνας ποιητής όμως, πριν από χρόνια, μίλησε για τις «χώρες του ήλιου που δεν μπορούνε ν' αντικρίσουνε τον ήλιο», χωρίς τότε να ξέρει ότι υπάρχει και μια λωρίδα γης, μια χώρα της θάλασσας που τα παιδιά της δεν μπορούνε ν' αντικρίσουν τη θάλασσα.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 27.7.2014, στη στήλη ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ